

[Helge Larsen.]

ved at se lidt nærmere på enkelte af bestemmelserne i lovforslaget.

I første omgang melder der sig en række kontrolspørgsmål; hvorledes skal skattemyndighederne kontrollere, at bidraget rent faktisk er gået til den pågældende unge under uddannelse, og hvorledes skal man sikre sig, at den pågældende unge virkelig følger en undervisning af den nævnte art? Mange af disse uddannelser, skal man jo erindre, er så frie i deres anlæg, at kontrol vil være meget vanskelig. Jeg tror derfor, man må se i øjnene, at ligningsmyndighederne vil få en meget vanskelig opgave.

Men — det skal jeg indrømme — det skal ikke være det afgørende, hvis forslaget i øvrigt er godt. Men det mener jeg ikke, det er. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde som svar på det af den højtærede finansminister fremførte, at han egentlig ville se bort fra skalaerne i beskatningsloven. Det kan jeg i og for sig godt forstå, det ærede medlem vil, men der er i høj grad grund til at se på dette. Jeg skal ikke komme med mange eksempler, men blot lige nævne to, der vil vise den uholdbare virkning af lovforslaget for det første år, det gennemføres. Tager man en indkomst på 15.000 kr., så vil der — forudsat den pågældende kan yde 3.000 kr. til en studerende søn eller datter — kunne opnås en skattelettelse på 630 kr. Tager man en indkomst på 30.000 kr., og med en sådan indkomst er der formentlig ikke så megen tvivl om, at den pågældende vil være i stand til at yde en studerende søn eller datter 3.000 kr., vil skattelettelsen andrage 2.100 kr. Det er den kontante forskel det første år: 630 kr. på den lille indkomst, 2.100 kr. for indkomsten på 30.000 kr. alene for statsskattens vedkommende. Nu ved jeg vel, at over en længere periode vil disse tal på grund af skattefradragsreglen blive lidt anderledes — ligevægtsskatten vil blive det afgørende. Men alligevel vil resultatet blive, at den store indtægt omkring de 30.000 kr. vil få en skattelettelse, der er mere end det dobbelte af den, der vil blive givet indkomsten i det lave område, hvor proportionalskatten er gældende. Der er ikke tvivl om, at vanskelighederne og afsavnet ved at yde bidrag til børns uddannelse er størst for de mindre indkomster;

men lovforslaget vil altså, hvis det gennemføres, betyde, at det netop er de større indkomster, der får den største lettelse.

Man vil altså ikke gennem lovforslaget give skattelettelsen dér, hvor hjælpen i særlig grad må formodes at være påkrævet. Derfor mener jeg også, at man ikke kan karakterisere forslaget som en støtte til uddannelsen. Det er ikke uddannelsespolitik, men skattepolitik, dette lovforslag først og fremmest sigter imod, og tilmed en skattepolitik, der vil angribe princippet om, at skat skal betales efter evne. Jeg er ved denne vurdering af venstres og de konservatives forslag i den for mig noget ejendommelige og uvante situation, at jeg er ganske enig med formanden for Konservativ Ungdom, som netop, da lovforslaget blev fremsat, karakteriserede det som et forslag om skattepolitik, men ikke uddannelsespolitik.

I øvrigt forekommer det mig, at der er en vis uklarhed i det, det konservative folkeparti tilstræber. Jeg tænker på, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, da vi behandlede forslaget om at forøge midlerne i ungdommens uddannelsesfond, talte for, at man ved fastsættelsen af støtten til de studerende ikke måtte tage hensyn til forældrenes indkomst. Det vil altså sige, at man egentlig gik ind for det synspunkt, at den studerende skulle betragtes som en selvstændig person, hvis økonomiske forhold ikke skulle vurderes i sammenhæng med forældrenes indkomst. Men nu har man fremsat et skatte-lovsforslag, hvor man i høj grad vil tage forældrenes indkomst med ind i vurderingen; det er i hvert fald forældrenes indkomst, som bliver afgørende for, hvilken grad af støtte man vil kunne opnå gennem dette lovforslag.

Det radikale venstre kan ikke — og det vil formentlig fremgå af det, jeg allerede har sagt — medvirke til en sådan sammenblanding af uddannelsespolitik og skattepolitik, sådan at virkningerne bliver vanskelige at overskue og i det væsentlige medfører en skattepolitik, som vi ikke billiger. Vi er ganske klar over og har givet udtryk for det, at der både i uddannelsespolitikken og i skattepolitikken er problemer, der skal løses. Vi ønsker i uddannelsespolitikken at løse dem som uddannelsesspørgsmål, og det vil først og fremmest sige gennem udbygning af ungdommens uddan-